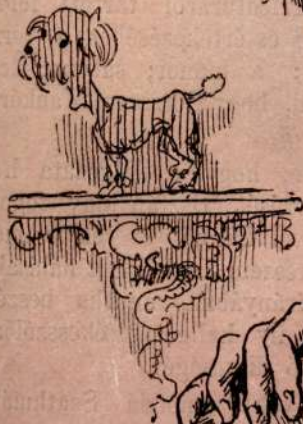

BORSSZEM JANKÓ

Előfizetheti a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.

Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

Szerkesztői szállás: 2 sas-utca 24 sz.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Greguss Ágost.

Az országgyűlés frizörje és Batizfalvija.

Ő mosdatja ki tisztátlanságából a beszédek. Boglyas üstökeiket ő fésüli simára jól stylizált fésűvel, a csámpás periodusokat ő csavarítja helyre, s a kifecizmult mondatokat a logikai rend síneire ő zökkenti.

Greguss „szerves egészszé kögiti“ a slampet eléadású szónoklatokat s ő az oka, ha a vidéki jóhiszemű olvasó Gubogyit is oratornak tartja. De mert Greguss nem zeneszerző, sem balletmester: met Berczit nem teheti kótára és Kerkápolyinak nem lehet choreografusa, mivel ezzel az uri emberrel még a stenografusok stenográfja, Kónyi Mónyi sem bir.

Borzasan: (a gyorsirat szerint.)

„... mert én, kérem alásan, az igen tisztelt előttem szólott képviselőtársam példáját el nem fogadhatom, nem tartom elfogadhatónak instálom, mert a ház, mert ott, mert Angliába, igenis mert az egész ház ott kérem alázatosan comitévá válván, comitévó vál, vagyis alakul és kérem alázatosan a t. házat, a minster nem jelenhet meg mindegyik vagyis mind a kilencz osztalba, ennélfogvást kérem alázatosan, a mód, azon móddal illetőleg az előtanácskozási modortul ki nem hagyattathatik az írásbeli indokolás, kérem alásan stb....“

Megfésűlve: (az országgyűlési napló szerint.)

„... a felhozott példát nem fogadhatom el, mert Angliában az egész ház bizottsággá alakul és a miniszter eléterjeszti indokolását; de nálunk a miniszter nem jelenhetik meg mind a kilencz osztályban, ennélfogva ezen előtanácskozási mód mellől az írásbeli indokolás el nem maradhat stb....“

Mióta a plagiumot Dumas elkeresztelte hódításnak: az ily kistaffirozást sem lehet hamisításnak nevezni. A rizspor s a crinoline csak tökéletesítik az alakot; s ha ez a complettirozás nem csak izléssel történik, hanem lelkiismeretesen is, hogy t. i. az igazság és egészség meg ne szenvedjen alatta: csak köszönettel fogadhatjuk Greguss országgyűlési beszédeink külső alakja körül tett fáradozásait.

A fentebbi példa világosan mutatja a különbséget.

A felesleges interjectumok paraja szépen ki van gyomlálva s a gondolatok szoros összefüggés-

ben, helyes szókötésben, takaros fogalmazásban jönnek nyilvánosságra.

Hallunk persze oly kitünő szónoklatokat, hogy a gyorsirat csaknem változatlanul kerül sajtó alá. De hát épen — csaknem. Egy pár ismétlés szemölcse ott ül a szép szónoklat arczán s ezeket ügyesen kioperálja Greguss, noha — hogy a nőről hozott hasonlatnál megmaradjunk — ezek a szemölcsök csak annál érdekesebbé teszik tán az arczot. Nekem legalább ilyen az izlésem.

Szóval, Greguss az, kinek révén még Csiky is tanult magyarnak látszik, s akárhányszor „bocsájtkozzon is beléje a bizottmányi dolgozatok tárgyalásába“ mégis csak a „bizottsági munkálatok tárgyalásába bocsájtkozik“ biz ő, mert Greguss nem túri a gyomot.

De Greguss nem csak finom érzékű nyelvész, hanem egyike kiválóbb aesthetikusainknak is. (Aesthetikusainknak! — mily aesthetikus ragozás!) A minap a caricaturáról tartott felolvasást az Akadémiában és értekezésében a torzkép rokon fogalmaira: a humor; satyra, élez, stbire is áttért, anélkül, hogy Borsszem Jankóról megemlékezett volna.

De végül odatette, hogy e dolgozata három éves. E megjegyzését tisztán úgy fogom fel mint kimentést, mivel három év előtt még nem született meg Borsszem Jankó. Sőt hálásabb vagyok e kijelentése irányában, mintha beszélt volna rólam, mert az ily hallgatás ékesszólóan hirdeti Borsszem Jankó dicsőségét.

„Legyünk szerények!“ mondá Szathmáry Károly, midőn Lucanusát dicsérgeté.

Rajzunkon egy kitömött pincsikutya félig bánatosan, félig biztaton néz Gregussra.

Ez a pincsi megérdemli, hogy megörökítsük. Ez a pincsi nevezetes állat volt.

Gipsy — így hitták mig élt — diszét képezé nemének. Tudós létére került a doctrinaiséget, s noha nem volt mentes egy kis pedantériától, mégis egyikét sirathatjuk benne a legszabadabb elvű pincsereknek. E pincsi....

De ne szóljunk róla többet. Mert tudom, fájóbb Gregussnak visszaemlékezni rája, mint Nagy-Lakra.

B. J.

Kanizsáról hazafelé.

Valljon ezek mit beszélgethetnek egymással?

Megyei glossa

az országos szózatához.

Hazádnak rendületlenül!
Légy hive óh magyar!
Bölcsöd ez, majdan sírod is
Mely ápol s eltakar. —

Ha honfi vagy s nemes
S nem országos sehonnai,
Ne bántsanak soha
Az ország apró gondjai.
Megyédé légy csupán
Hol a sas ósi fészken ül,
S megyédből opponálj
Hazádnak rendületlenül.

Ezért gyült össze a nemes
Insurgens bal sereg;
A Kálmusok kalmukjai
Erre esküdtenek;
E párt kezében biztos csak
Az ötvenkét jogar;
Ez tart fenn ötvenkét hazát:
Légy hive, óh magyar!

Itt lelsz te hirnevet,
Nagy férfinak itt szüi anyád —
Itt ültetek neked
Az ősök az uborkafát.
Itt kapsz te hivatalt
Ellátni bár nem bírod is —
Künn éhen halsz, fiam:
Ez bölcsöd, majdan sírod is.

Hazád szolgája bár, hazád
Ura csak itt lehetsz,
Tanácsban, mely rólad jótél
Döntő részt itt vehetsz;
Ha botlásért utánad nyúl
Egy boszuálló kar:
Itt lelsz kezet, rokon kezet,
Mely ápol s eltakar.

Jókai Mór naplójegyzeteiből.

Pest, június 1-én.

Ez a Horn! Ezek a zsidók! Csak az a Wármán ott ne ülne a jobbon, olyan liberálisan rá ki. Snekünk nincs zsidónk. Mit mondanak majd terézvárosi választóim? A zsidók kivittek engem s én nem volnék képes kivinni egy zsidót? Csak egy hosszú orr volna a mi pártunkon, azt megtehetnék tiszteletbeli zsidónak. De akármennyit orrolunk — egyikünké se nő meg hébermódra. Szöged már nem teszi, az atyafiak lehurogatták a bihari pontok zsidóját. Irányi, a hűtlen, markába nevet. De csak próbáljuk meg a szerencsét! Irok Kanizsára.

Pest, június 3.

Kanizsa megkönyörült. Ott szerencsére sok zsidó van, azoknak szarvat növesztek az én Hornommal. Megpukkadnak örömben a kóser párthiven. Csak benn üljön Edus, hogy összetűzetem Wármánal, hadd lássuk ki bir többet? Czerna Tóni majd megírja ánglius ujságba, milyen fene szabadelvű gyerekek vagyunk mi, és a vén Montefiore még bevesz engem az alliance israelite-ba. Ezt aztán a „Honban“ kiirjuk, hadd lássa Magyarország, milyen nagy emberré lettem mióta nimet czájtungom van.

Pest, június 4.

Tehát csakugyan Csengery? Minek lép föl? Le kell rándulnom magamnak, föllekesíteni a derék pártot. Edust zsebre rakom — úgy viszem magammal. Csak én ennek az én Ivánkámnak Fülöpszállást találnék.

Kanizsa, június 10.

Speicheltem — de hogy! Csináltam roppant gézérészt. Azt mondtam, hogy ez a Horn a milyen zsidó, csak akkora zsidó, hogy nem is zsidó, mert nem a zsidó a zsidó, hanem az országgyűlési többség a zsidó, aki adóztat és fizettet. Alkalmasint elvettem a súlykot. De nekem sokat elnéznek.

Kanizsa, június 11.

Ördögöt nézték el. Megpuszítottam a vén harangzót, brudert ittam a kántorral, a kántornénak megcsókoltam a kezét és a fiának két ezüst hatost adtam! Nem használt. A zsidóság megapprehendált. Ördögadtát! Csak terézvárosi hiveim meg ne tudják, milyen velősen definiáltam a zsidóság fogalmát. Mért nincs itt valami zsidófattyú, kihez metélő-apának beállhatnék? Ez helyreütné a hibát. De egy sem születik most kapóra, pedig kellene! Hornt is elvinném magammal. — Ezek a kanizsai asszonyok! Meddő faj!

Kanizsa és Pest közt, június 16.

Bukti! Horn kajabál. Csitt gyerek, majd akad még neked is hová lehajtanod fejed. Csinálj úgy, mintha nem bálnád. Dicsérd meg a zsidókat, hogy nem felekeztesek, hogy benned nem a zsidót, hanem Hornt buktatták meg. Most legalább annál mérgesebben ütheted a jobboldalt.

Nyitrai nóta.

Hej szeginy
Tót leginy
Mindig krumplit kápálny,
Egyszer már
Nem lesz kár
Egy kicsit demonstrálnyi.

Peticzjót
Rágyogót
Irták zországgyűlishez,
Had lássák,
Csodálják.
Hogy á Nyitra is mirges.

Ne bántsák
Vármegyát,
Hagyjanak meg a jusunk,
Vagy pedig
Úgy tegyik,
Hogy mindnyajan — bejusunk.

Királyutczai levél.

Pest, 18-ik jónios.

Piczike komám Jankólében.

Miótattul óta nem irtam te neked, sok balódlai zsidó támadta föl Izraelba.

Higyél meg, nadjon szeretem eszted.

Ebül az emancepatióbuból az az egy jó származt: ki magát, hoid legoláb tudnak most a madjarok is, mengyi ostoba emberek vannak mi köztünk.

A kongressz mutatta eztet mán elegendőleg, de kölmösen a választások az országjölésbe jó vótak anak a bebizonyomosodására, hoid mink izraelitók nem vad-jonk mind olan gewalt von e okosch ember.

Hiszen tucz asztat, hoid a Trézienstadt, az én saját édes választókeröletem, a Jokkajt tschináta meg depotátosnak. Isumeren a főjtámat. Ha nekünk corisálják, olan vagyunk mint a vén kisazon. Akár milen balondót mongyák is a szemönkbe bele, elhiszönk. Elgyütt ez a Móricz, elmonta nekönk hoid a Krisztus is tsak nem vót egyebet mint edj szegen zsidójerek, hojd a Mária vót sopántsok szép zsidó meneeske, hoid a Jó-zsef is nem volt más mint edj alter Jüd, hojd ő maga, a Jokkáj Móricz, kitsibe molt hoid környöl nem metélték, hojd majd meghal edj kis sóletért; hojd jerek korába, mikor még nem vót esze, megsókolta az öreg zsidókat és hoid most, mert mán okos ember, szereti a zsidó aszszonkakat, és a tübi.

És ezek a balond zsidók hitték a komplimentnek, mint hiszi az öreg lán, ha mondanak neki: Kisaszonkám, én meghalok magáért — so soll ich leben!

Most írja és nomtatya nekönk minden nap edj olan nagy szerelmes levelet, mint a lepedü, és mert a Leopoldvárosba vannak von unsere Lloyd fiatalok és gazdagok: tschináta az uj madjaroknak és öreg zsidóknak

edj lapot, a mit ugy hijják: „einer von unsere nieie freie Lloyd!“ — és írja bele mit einer Lloydenschaft zsidó-jul, hojd az orthodoxok minden reggel talesz heljett vesznek magára eztet a lepedü ójságot a templba. De ez még nem volt elég — hanem hoszta az orthodox zsidóknak edj reform rabinyost Parizbül, edj gewaltige Hornt, a kibe belefütta Jokkáj mint az ojesztendüi sóferba a kántor, és teletrombetálja vele az országot. És az orthodoxok, a mik eddig sopán tschak a Szt. Dóvid czimbolmára tán-czolták, keztek járni a konkánt erre a mozikára. Czimbalmosbul lették hornisták.

A Jokkáj, a mi eddig megette volna a soját fiát is, ha németöl aszonta volna „táteleben, gib mir ein Sexer!“ maga kezdte edj nimet ójságot. Hanem hát, hála Isten, olan roszul írják ebbe a nyelvibe, hoid nem kel nekünk félni a germanisatióntul.

Jut nekem eszibe erül egy adomát.

Mikor a terek zsidók menték deputationba Ferencz tschászárho, hoid vegyen őket oltolmába: a tschászár monta nekik, hoid **nem** fogja érteni, ha beszélük vele türükül.

— *Ferchten Sie sich nix Majestätleiben*, — monta neki a deputation vezetüje, — „*mir kennen nix terkisch!*“
Ez a Jokkáj is asztat mondhatya a madjar publikomnak, a mi fél a germanisatióntul:

— *Ferchten Sie sich nix Pöblikumleben*, *mir kennen nix deutsch!*

A Jokkáj aztat gondolt, ha ütet megválasztanak a zsidók: mengyivel inkább fogják megválasztani edj zsidót a mit ajánja ő! És fogta a kis Hornt és elvite ütet mogával Konizsára és udj motatott be ötet ottand mint zsidót, de a ki nem teheti róla, hoid zsidónak jütt a világra. „Az igazi zsidók“ monta, „ott ülnek a jobb ódalon, kik a natiónnak megeszik a zsirját és isznak rá nemzeti vért!“ Denerü definition! Zsidó polgertársak, köszönjete meg eztet a derék Jokkáj úrnak, hoid tikteket erre megtonitota.

És a Konizsáner zsidók gondolták magába: ez a Horn udj is zsidó. De ha megteszönk a Csengorit, lesz bizomosan *még edj zsidóval* túb az országba. Ez tisztá 100% rébach, ilen geschäftet mink mindétig szivesen tschináljuk.

És megválasztottak a Csengorit.

Erre a Horn aztat mondta az ő ójságjába, hoid ő annak ój öröli, majd megpokkad.

„Én megboktam“, monta, „ez nekem teczik. Kölmösen azér tetzik, mert megboktatták engemet a zsidók. Hála a szent Mózesnek, ott vagyunk már Madjarországba hoid nem a religion, hanem a politische megjüzüdes szerint választanak.“

Todod, mit mondja erre a zsidó?

„*Kóser disznólabacska!*“

Servos Jonkóleben! Vadjok a te orthodox magyar borát és ójhitü honphitársch

Spitzig Iczig.

Császárfürdői bál.

stb.“ „... Bizottmányi tagok, kiknél jegyek válthatók: Asbóth János Budán, Áldor Imre, svábhegyi saját villáján,

Igy olvasta ezt az én Kliesem és kedve szottyant lepingálni Áldort a maga villájár. Kár volt rá vesztegetni a szép rajzot. B. J.

Majláth-Melcer contra Horváth Boldizsár. (Lapszemle.)

A „Pester Lloyd“ írja jun. 10-én: „Mint hitelesen értesülünk, a lefőbb semmisítő törvényszék elnöke és az igazságügyminister közt sajnos differenciák merültek föl az eskütétel dolgában. Nem szeretnénk a két elnök alkotmányos érületében kétkedni, noha minden körülmény oda mutat, hogy az igazságügyér delicátusabban viselte magát ezen urak iránt, mint a democrata elvek iránt.“

Az „Ung. Lloyd“, jun. 11-én: „Hiteles forrásból merített hírek alapján irhatjuk, hogy legfőbb semmisítő törvényszékünk elnökei a dolgok új rendnek menetében csak nehezen, vagy épen nem szeretnek alkalmazkodni azon elvek követelményeihez, melyeknek képviselője a minisztertanácsban Horváth Boldizsár. Az eskütétel dolgában oly differenciák merültek fel, melyek sajnos hátralépkést alkalmasak inaugurálni, ha Horváth Boldizsár nem lesz hajlandó erélyesebben menni előre vagy legalább védelmezni poszczióját.“

A „Pesti Napló“, jun. 12-én: „Helybeli lapok szerint Majláth és Melcer megtagadták az eskünek az igazságügyminister kezébe való letételét. A dolog nincs rendén, ha így van; hanem hát így van-e?“

Ellenzéki Lapok, jun. 13-án (*unisono*): „A közöstygyes semmisítő szék közöstygyetlen elnökei ugyancsak megkvótázták Horváth Bogyit, a ki magyar igazságügyminister is volna, vagy mi, ebben a közöstygyes világban. Hanem hát várható volt-e más képen? Hiába . . . stb.“

A „Századunk“, jun. 14-én. (Eredeti tudósítás saját külön tudósítótól.) A legfrisebb és legujabb ujság az, hogy Melcer és Majláth urak megtagadták az esküt Horváth Boldizsár urtól. A demokrácia veszélyben van! Az arisztokracizmus vészjóslatu czooffja kitzetett a kuria épületén! . . . Közeledik az Antikrisztus! . . . Eredeti tudósítónk hitelességében annyival inkább nincs okunk kétkedni, mert egy hét óta mind ezt darálják a lapok. Caveant consulés! (stb. lásd mindennapi számunk felét.)“

„Budapesti Közlöny“, jun. 15-én: „Azt írják a lapok, hogy Majláth György és Horváth Boldizsár közt differenciák merültek fel. Ez teljesen valótlan, mert ő excellenciáik soha egy pillanatig sem voltak egy véleményen, s így a régi viszony egy pillanatra sem zavartatott meg. A kormány soha egy pillanattig sem kétkedett az incriminált elnökök alkotmányos érületében, mert mindig *határozottan* tudta, hogy hányadán van velök. Ha ez másképen lett volna, akkor az illetőket, kik kétség kívül igen jeles képzettségű és nagy tehetségű egyének, nem *birói*, hanem *politikai* hivatalra hívta volna meg. Így a kecske is jóllakott, a káposzta is megmaradt, s a kormány tudja, hogy sem az arisztokrácia paraja meg nem növekszik, sem a demokrácia vörös tolla meg nem görbül, kár sem tétetődik, a munkaerő is megmarad az országnak; kérem tehát a hazai lapokat, ha nem volt elég eszköz rá, hogy mindezt magok is kitalálják, tanulják meg innen és vegyenek róla tudomást.“

Apai öröm.

Józsep. Ide nézzetek, ez az én Jenő fiam! Szakasztott másom! Ennek még a szélsőbal sem elég a hol az apja ül, hanem *vendég oldalt kötött hozzá*, azon lovagol.

Están. Tud-e innya?

Redacteur és Eigentüimer.

Redacteur és Eigentüimer
Szedték a sátorfát,
Hogy lapjoknak és pártjoknak
Meghódítsák Kanizsát.

Redacteur és Eigentüimer
Coaptak ottan nagy büböt
Gyalázták a zsidó jobbot
S díszítették a bal zsidót.

Redacteur és Eigentüimer
Jaj! de felsültek vele,
Bal zsidókhoz jobb zsidóság
Így szólt: „Dix zu handele.“

A szóvitézek.

Szólt az isten — és szavára
Minden lett a semmiből.
Mi meg szólunk addig, míg csak
Semmisem lesz — mindenből.

Tek. szerkesztő ur!

Olvasta a Majláthféle fatalításokat? Nos? Így kell Horváth Bódinak! Miért nevezett ki olyan *negyvenhetes* kuriát? Már t. i. a budgetben 48 birói állás van systemisálva s az igazságügyminister csak negyvenhetet nevezett ki.

Alázatos szolgálja

**Az a negyvennyolezadik
a kít ki nem neveztek.**

Madarász papa bölcs mondatai az ő kiskorú Jenőke fia számára.

Tisztelt apádat és szídj minden kormányt, hogy hosszú életű lehess Csákváron.

Alamuszi Irányi nagyot ugrik.

Nem jó Simonyival egy tálból cseresznyét enni.

A borjú, ha Turinba hajtják is, borjú marad.

Ha a magyar olyan bolond, hogy magad is miniszterséget remélhetsz, sohse dolgozzál másnak.

Egy Madarász kettőt, egy bolond sokat csinál.

Addig nyújtózzál, a meddig a Kossuth neve ér.

Valahány középbali van, gyűlöld egy szálíg, mert annyi miniszteri tárca kell annak, ahány hajaszála van.

Egy Szilágyi rosszabb száz Sréternél.

Szélbal el nem vész.

Az üres szathmári kalász mindig fenhordja fejét, míg a bölcs patai teli feje lenehezül.

Addig üsd a deákpártit, míg megválaszt.

Mindig különb légy a Deák vásznánál.

Ha kiesi neked ez az országgyűlés, rugd ki az oldalát.

Ha deákpártiak közé keveredel, megesznek választóid.

Egy szavadnak száz legyen a vége.

Kanizsai kádenczia.

Lám megmondtam Jókaj bácsi

Ne menj Kanizsára:

A nagy utnak mindenképen

Nem kicsiny az ára.

De már ha ki egyszer fölkap

Az uborka fára,

Eszik biz a holnapra is

Nem éri be mara.

S így aztán a nagy pipának

Rövid lesz a szára.

Nem melegít: de billogot

Éget az orrára.

Azért mondtam Jókaj bácsi

Ne menj Kanizsára —

Minden leben kalán lenni

Nem mindenhol járja.

Csákvári demokrata theatrum!

Az hatóság engedelmé uckül

adatik:

Madarász papa és kiskorú fiának utazása Pestre.

Dunanaiaa buffa, egy megválasztásban. Rendbontó: Madarász J.

Madarász, papa Hadarász József, honatys.

Patroklus, kiskorú fia Jenőke, az ő honfiacskája.

Egy borjú Tityi-Tátyi ur.

Egy majom Átkor ur.

Ó nép. Vasvillák. Czédulák. Borok és kulacsok.

Előadás közben Tityi és Átkor urak nagy kettőst énekelnek: „Ó mért nem minket, mért Jenőkéit!”

Egy másik alkotmányos álom.

Olvastam az „Üstökös“ legutolsó számát és elaludtam.

Azt álmodtam, hogy a megyei kérdésben az ellenzék és a Deák-párt conservatív emberei leszavazták az igazságügyi reformot, és az Andrassy-kormány leköszönt.

Erre Bécsben is megbukott a Giskrakormány és felülkerültek a tiszta personálunió hívei, úgy miut *Skene*, és régi barátja *Schmerling*.

Ne tessék megjedni! Még azért álomban sem következik a provisorium, az ostromállapot Jó az ut; folytatja egy másik ministerium Magyarországon is.

Itt az új lista:

Ministerelnök: *Ghiczy Kálmán*. Udvarnál lakó miniszter: *Keglevich Béla*. Belügy: *Nyáry Pál*. Pénzügy: *Csernátony*. Honvédelmi minister: *Ivánka Imre*. Igazságügy: *Tisza Kálmán*. Kultus- és iskolaügy: *Jámbor Pál*. Kereskedelmiügy: *Jókai Mór*. Mind jó hangzású tősgyökeres baloldali nevek.

Hanem azért akár mily jóhangzású, hazafias, baloldali nevek, azért a megyék még sem pariroztak nekik.

Pestmegyében Rákóczy, Somogyban Madarász, Szathmárban Domahidy, Biharban Patay, Temesben Missich, Baranyában Simonyi, Sopronban Lukinics, Hevesben Németh Berczi, Szabolcsban Irányi s a többi megyében mások kivitték, hogy kérvény küldessék az országgyűléshez, miszerint sem a quóta, sem az államadóssági részlet lefizetésébe az országgyűlés bele ne egyezzek, lévén elítélve immár az 1867-iki közösgyűyes alku.

S midőn az országgyűlés a kormány indítványára kimondaná, hogy nem hajlandó Ausztria császára ő felségének háborút izenni, mert az a magyar király közel rokona: ugyanazon megyék elhatározták, mikép a törvénytelen terhek viselésére, az idegen adósságok és idegen sereg fizetésére ők az adót ki nem vetik.

Erre aztán a kormány az illető megyékbe királyi biztosokat küldte, hogy az adót beszednék.

Mire Németh Berczi három napi interpellatiót intézván a kormányhoz, Nyári Pál belügyminister kijelenti, hogy a megyei omnipotentia a felelős ministeri kormánynyal össze nem fér.

Mire Irányi kijelentvén, hogy a megye a kormánynyal teljesen coordinálva van, indítványozza a ministerium perbefogatását.

Az országgyűlés tárgyalás alá veszi az indítványt és Simonyi b., Mocsári Lajos, Vukovics Sebő, Deák Ferencz, Andrassy Gyula, Horváth Boldizsár erélyesen védelmezik a kormányt, míg Tóth Kálmán áttér az ellenzékhez.

Ugyanaz estve a kormány tagjai, valamint azok, kik mellette szoltak, Sztár Dénes, Átkor Imre és Szodoray Sándor vezérlete alatt macskazenét kapnak; a vasárnap megjelenő „Árva Miska“, valamint az Ormódy Berczi által szerkesztett „Üstökös“ pedig a minisztereket mint kasznárokat pingálják ki, a hogy a mellettök szólókat mint béreseket megfizetik.

A „Magyar Ujság“-ban pedig egy ott közlött felhívásra az összes megyei kongregációk táviratilag bizalmatlanságukat jelentik ki azok iránt, kik a kormány mellett szólottak és utasítják őket, hogy szavazának annak perbefogatására.

Ennek következtében a kormány mellett csak a mai párt főemberei szavazván, a ministerium leszavaztatik.

Ne tessék megijedni. Még erre sem következik sem provisorium, sem ostromállapot. Jó az ut: folytatják.

Kiírják az új választásokat. Kinevezik előbb a kormányt az „Üstökös“ listája szerint. Miniszterelnök: *Zichy Hermán*; udvarnál lakó minister: *id. Nádasdy Ferencz* sat.

A kormány új főispánokat nevez ki, a főispánok minden megyében nyolczvan tiszteletbeli aljegyzőt. Ezek segítségével oly utasítást kapnak az összeíró bizottságok, melyeknél főgva a választói listákból kitérültenek a zsidók, mert nincsenek elbocsátva Palaestinából; a kereskedők, mert nem dolgoznak mesterségekkel; az iparosok, mert nincsenek protokollálva; a tanárok, mert nincs nemességök; a nemesek, mert nem honoratiorok.

Ennél fogva és mert a főemberek ellen Madarász Kossuthot lépteti föl, a volt ministerium összes tagjai megbuknak. Jókait a Terézvárosban Áldor Imre bukattván meg.

Azonban Erdélyben a magyarság megemberelve magát, a volt ministereket megválasztja. Pest belvárosában pedig megbuktatják Deák Ferenczet, fölállítván ellenében Madarász Lászlót.

Igy is többségbe kerülvén a Tiszapárt, kérvények folynak be e párt egyes tagjai ellen. A bíráló bizottságok pedig egyenlő számmal a két pártból állítatván össze, a Tiszapártiakat igazolják.

Mire a „Magyar Ujság“ kijelenti, hogy a Tiszapártiak nem is magyar képviselők, mert Erdély nem is tartozik Magyarországhoz; a „Scorpio“ című lap pedig kijelenti, hogy azon igazolók, kik a Tiszapártiak igazolására szavaztak, megszegték esküjüket, mert pénzt fogadtak el. Ez persze álomnak is bolond, mert *mint látjuk*, ilyenek valósággal meg nem történhetnek.

Igy is többségben lévén a Tiszapárt, a „Neuer freier Lloyd“ (ez időtájt igazán csakis álomban élhet még) a „N. fr. Lloyd“ tehát kimutatja, hogy a horvát kiegyezés ocfroyirozva volt, s ezért a horvát képviselőket haza kell küldeni.

A kormány ez indítványt magáévá tévén, Madarász e mellett fényes szónoklatot tart és Mileticesel együtt kiviszi, hogy a horvátok e kérdésben mint érdekelt fél ne szavazhassanak.

Ez által kisebbségbe jutván a Tiszapárt, hazaküldetnek a horvátok.

Most már Irányi pártja lévén többségben, Irányi indítványára a ház elhatározza a következő pontokat:

1-ször. A 67-iki kiegyezés által Magyarország törvényes önállása feladatott.

2-szor. Magyarország Austriának bekebelezett provinciájává tétetett.

3-szor. A honvédség nem magyar, hanem császári királyi hadsereg.

4-szer. A delegáció ugyanazonos a reichsrathal.

Ez is csak álomban történhetik meg, mert valósággal, *mint látjuk*, az ilyen lehetetlen.

Ez elfogadtatván, a kormány kijelenti, hogy ez neki épen elég, ilyen körülmények között nincs szüksége sem quótára, sem államadósági járulékra, mert a fentebbi határozatok alapján ő már most így is kormányozhat, még pedig alkotmányos uton, az országgyűlés és a megyei congregációk érületének megfelelőleg.

Biz ez bolond álom! Csak azt sajnálom, hogy fölébredtem mielőtt megtudtam volna, hogy mi történt a magyar országgyűléssel, mely ezek szerint egészen fölöslegessé tette magát. — alkotmányos uton és formák mellett?

B—m J—ó.

Borsszemek.

Egy mokrafajta honatyja.

Lelkesülsz a szépért, jóért,
A szép lányért, a jó borért;
Lelkesülsz a szent hazáért,
De legjobban a *potyáért*.

Ludwig János.

Rég viszket valamid; — *mire és mid?* Senki se tudta;

Hittük: tán *Brüsszel* megmagyarazza s *Turin*.

Sem *Brüsszel*, se *Turin*; — jött *Vajná*¹⁾, hozta a *Szampót*²⁾

S megfejté a talányt: *talpad* az, és a *knuti*!

Spinoza.

¹⁾ A Kalevala 1000 éves finn eposz főszemélye.

²⁾ Csudatevő bűvszer.

Az országhaz karzatán.

Ájzigl. Micsoda larment! Wóz hászt dosz ewige *Szavazzunk!*? Akárhányszor voltam idebent, mindig ezt hallottam.

Dóvidl. *Szavazzunk* heiszt: *stimmen!*

Ájzigl. *Stimmen, stimmen, örökké stimmen!* Mikor fognak már egyszer *muzsikálni?*

Simele. (Wahrmann beszéde után.) E gewalt von e Jud, ez a Móricz!

Zsigele. Wie heiszt Móricz? E gewalt von e Jud — a Lónyai!

Honleányi fenyegető levél

Thaisz Elekhez.

(A legújabb kutyabaj alkalmából.)

Pest, ebbó 15.

Uram!

Mit mivel ön? Pesten van-e ön vagy Kutyabagason?

Ön a hűséget meg akarja adóztani, zsinórra fűzni? Ön ebeinknek peczérhadat üzen?

Jó!

Fölvesszük a lábunkhoz dobott hurkot, harez legyen köztünk, a melyben elbukik vagy az ebugatta főkapitány, vagy a thaiszfogta eb!

Érzem, hogy szárnyaim hegyén karmok nőnek, hogy tünde érzeményeim édes teje mérges tajtékké forrtyan szivemben.

Tejturó helyett tajtékturó — az is az ön lelkét fogja sajtolni.

Csóválinda, Csaholália, Ugatka, Kaffiantine, Vonita! Hol vagytok? Patroclus imádott Boldizsáromé, Matrocla az enyém és a herezig Canicula kettőnké!

Thaisz ellenetek tör.

És miért?

Koldultatok valaha a főváros legszebb utcáin? Nem. Ti öltetek meg Beniczkyt és ama ügynököt? Nem!

Hiszen ha koldulnátok, nem zárának el; ha öltetek volna, nem főgnának el titeket.

Azért, hogy ama zongoravirtuozt szétszedtetek?

Miért nem kötözteti meg ön Thaisz ur, ama kritikust, ki „Zirzabella hangoláit“ szedte szét?

A kritikutyák szabadon járnak, kik halántékimról leránták a szenvedő költészet honárvalányhaját, kik lemarják a mártírium töviseit, miket imádott Karesim font oda? Ez több a martiriumnál, ez Szatmáritirium!

Főkapitány!

Ha ön mint bálványozott Tónim mondja, vesztebes rendeletét vissza nem vonja — éjfélnék óráján látogatog meg önt. Tudja ön mit jelent ez? Vagyunk százan, mind egy érzésűek, s noha ön erős férfi, mi esűffá fogjuk önt tenni.

E boszúval tartozunk ebeinknek.

Peczérdus üdvözléttel honhuga

Lengenádfalvay Kotlik Zirzabella.

1869. jun. 12.

az országházban.

Csernovics és Boczkó, Csiky, Dietrich, Gonda, Csanády,

Henszelmann, Patay, Majorossal Irányi, Deáky,

Markovics és Tancsics, Mariássy, Simonyi Ernő,

Sréter, Vajda, Vidacs, Mednyánszky, Szakácsy, Oláh, Kiss,

Péteri, Schwarcz, Rakovecz hadonáztak a „hadcsapat“ ellen,

„Mert sok pénzbe kerül, pedig a pénz drága, s ha elkölt,

Sok „vesszőparipánk“ maradand „vesszőparipának!“ —

Tövissek*).

— P. Szathmáry Károlyt, lapunk szerkesztőjét, a nagyatádi kerület képviselőjét s a Kisfaludy-társaság tagját, Lucanus szerzőjét sat. egy jobboldali lap megtámadta. Ahá, értjük.

— Irányi nagyon haragszik ránk s összeconfundál minket a jobboldallal Ah, ah! csakugyan? No lám! Ki hitte volna!

— Még conservatíveknek is neveznek minket, amért a megyéket meg akarjuk védeni. Tessék!

— A „Borsszem Jankó“ szokott cynismusában újra megtámadta P. Szathmáry Károlyt. Vigyázzon maga kicsike Jankócska. No no! Egelőre ennyit. Sapiienti pauca.

— Azt mondják, hogy a Sennyey-Majláth systéma is csak azt akarta, mit most a balközép véd, t. i. az ősi megyék mindenhatóságát fenntartani s ezért minket kezdenek 47-eseknek csufolni. Szívesen elfogadjuk a czímet, de tessék a 47-hez még egy egyest adni. Mi az eredmény? 48. Ez a mi programmunk.

— Andrassy megint fölszólt Tisza Kálmán ellen. Valóban bámulatos bátorsággal bir ez a mi tisztelt ministerelnökünk. Hanem egyebütt kellene bátornak lennie. Hol? Ott, igen, ott!

*) Miután Tisza Kálmán megúnta a „töviseket“ és további folytatásukat a „Hazánk“ független szerkesztőjének eltiltotta: P. Szathmáry ur kérelmére e kicenzurázott töviseinek, t. olvasóink bocsánatát remélve, lapunkban adtunk helyet.

Szerk.

A szerkesztő postája.

Gbczy, Pest. Hol rejlik ön? Megkapta küldeményünket? Azért hogy Ráth K. visszalépett, van ám más „regaliarum“-director. — Anchio. Csak mentál többször legyen szerencsénk. A postán quaestionáltunk és az elveszett levél meg fog kerülni. — Család, K. J. Az újabb megbízatásban is eljárunk Kéziratok visszaküldésére a szerkesztőség nem vállalkozhatik. Szíves üdvözet. — Jászberénybe. Jók, de későn érkeztek. — N.-Várad, Karczos. De hát kicsoda Gáspár András? — Ercsi, S. B. Nem hiszük, hogy Ercsiben ily együgyű parasztok vannak. — Bicske, B. F. Az ilyen „Bódyi“ adomákkal elriasztjuk az asszonyokat s aztán az „országházba“ megneheztelnének érte a baloldalou. Még bajba „hozod“ B. Jankót. Egyébiránt jobb egészséget kívánunk — az orthografiának. — Zenta. Fotografiát kérünk. — Kovászna. Detto. — Szegedre, R. Izsó. Tibi gratulor, mihi gaudeo. — Debreczenbe, Sznd. Nagyon ártatlanok. — Debreczen, Sz-ó Jézusmáriaprofessor urnak. Köszönjük a felvilágosítást. Ön csakugyan jól ért a szemtelenséghez. Különben sem kételkedtünk benne. — Caligula. Sok talpraesett van benne. Egelőre odiosus volna a közlése. Legyünk lovagiasak. — „Modern Szerelem“. Ön igen jól tud rossz verseket írni. — Ime:

„Csak egyszer láták meg egymást az életben

S szerelem nélkül lenniök már képtelen

A Cogniac nincs inyére sem Angol keser

A férfinak — a nő szívé a bú hever, stb.“

Szakasztott Heine! — Pizskafa. Jól pizskál. — K. L. „Tisza K. data“ meg fog zendülni. Üdvözet. — Jankováczra. Szerencse fel! — Kecskemétre. Kapta küldeményinket?

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS, kétsas-utca 24.

Rajzoló: Klic Károly.